

til et Land, der laa Himlen ganske nær. Rundt om paa Markerne saaes smaa, rødlige Skær fra Hytternes oplyste Vinduer, der blinkede i Sneen som nedfaldne Stjerner. Over den hele Natur hvilede en overjordisk Fred. Der hørtes under Himmelbuen ingen anden Lyd end af Hestenes rustne Bjælder; men i den uendelige Stilhed lød denne Kimen med en tusindstemmig Klang, som om Luften hang fuld af usynlige Klokker.

Han foldede Hænderne i sit Skød og faldt hen i Tanker. . . . Her var altsaa nu hans Hjem! Over disse Marker skulde han vandre, ind i disse Hytter skulde han træde som Herrens udkaarne Tjener! . . . O, at han dog maatte blive værdig til den store Gerning, der var ham betroet! At han dog maatte faa Naade til at sprede Velsignelse og bringe Gudsfred, om ogsaa blot i en eneste Fattigmandsstue!

Han var saa opfyldt af disse Tanker, at han slet ikke lagde Mærke til, hvorledes den unge Fyr, der var hans Kusk, gentagne Gange vendte sig halvt om imod ham, som om han vilde tiltale ham, og derpaa igen dukkede hurtigt ned i sin store Kavaj, som om han alligevel ikke turde. Men pludselig blev han vækket af et højt, mangestemmigt Raab. Slæden var kommen ned i en Hulvej, hvor Sneen havde samlet sig i saa mægtige Driver, at Hestene maatte bevæge sig Skridt for Skridt mellem de alenhøje Snemure, der var opkastede til begge Sider. Kusken holdt øjeblikkelig Hestene an, og i Skæret fra den sidste Stump af Maanen, der endnu tittede op over Skybanken i Vest, saae Kapellanen et halvt hundrede Alen forude en Flok Snekastere i travlt Arbejde. Noget nærmere, kun en Snes Skridt borte, stod en anden Skare Mænd, som støttede sig til deres Skovle; og disse Mænd var det, der havde standset Slæden ved i Munden paa hinanden at raabe:

„I maa bie lidt . . . Sneen er skreden her . . . Vi er klar om et Øjeblik . . . Hvem er I for Resten?“

„Jeg er Præsten!“ raabte Kapellanen tilbage —